

1

Sincer și drept vorbind, copiii sunt *singurul* argument întru apărarea demnității speciei umane. Fiecare ins luat în parte își justifică, la rândul său, viața plină de meschinării, suferințe, veselii puține și nonsens, prin *starea primordială*, mistică a copilăriei, stare punctual întreruptă la suprafață, dar mereu prezentă în subteran. Idiotul cel mai rudimentar, asasinul cel mai înrăit se consideră mântuiți prin întoarcerea la această etapă-unicat – *râs* zglobiu, netrucat în fața sau, uneori, în mijlocul iadului. Nu cunosc o definiție mai adecvată a copilăriei (ca stare psihologică) decât lipsa de ranchiună. Uitarea facerii de rău e Virtute pentru monahul plin de vanități și de complexe nemărturisite. Pentru copil e *starea naturală*. Râsul copilăresc e o altă vorbire a harului. Din acest har plin de veselie, lipsit de ranchiuna mâloasă a adulților, ne tragem tot restul vieții. Nu mă refugiez în „amintirile din copilărie”, vreau nu vreau machiate, înnobilate odată cu trecerea vremii. Ca în *Oglinda* lui Tarkovski, mai mult *aud* copilăria, decât o revăd. O aud efectiv în clipa în care scriu aceste rânduri. Copilăria e un fond sonor distinct, o pânză de sunete *vii*. *Oglinda* lui Tarkovski ar trebui revăzut cu ochii

închiși. Banda sonoră e mai grăitoare decât imaginea. Imaginea concretizează, prezențializează, fals, un mit (pierdut în timp, iremediabil pierdut). Sunetele *sunt* copilăria. Ori de câte ori scriu un poem aud sunetele lui urcând din aerul acelei vârste când, deși înconjurat de nesiguranță și suferință, rețineam doar *contrariul* a ceea ce a devenit ulterior această viețișoară cu spatele la zid.

2

Un dandy își autoimpune reguli princiare și sacrificii de ascet. Barbey d'Aurevilly își încorseta silueta până la sufocare. Toaletele sale Ancien Régime (*haut de forme, talon rouge* etc.) stârneau ilaritate, semnălând intrusul de geniu: „Quand il apportait à Marthe Brandès ses livres spécialement reliés, beaux comme des toréadors, dédicacés avec du sang rouge et du sang bleu, il ne manquait pas d'y assortir son costume. Ainsi, pour offrir *Les diaboliques*, relié en noir, il s'était habillé de deuil” (Roger Kampf, *Dandies*).

3

E reconfortant să vezi ce am ploare au căpătat, postum, Barbey d'Aurevilly sau Léon Bloy. Paria printre contemporanii lor, detestați pentru pamfletele acide și invectivele policrome, boicotați de snobilimea foarte mic-burgheză a vremii, condamnați la sărăcie (un copil al lui Bloy a și murit, se spune, din cauza foamei), ostracizați, iată-i revenind, superb, după o sută și ceva de ani. Până și democrat-ateii simt un fior

de admirație în preajma geniului lor. Două lucruri rezultă de aici. Compromisurile nu sunt necesare (nici suficiente) pentru a impune opera cuiva. Tentația gloriolei rapide prin compromis (ideologic, caracteristic etc.), deși puternică, uneori de înțeles, nu biruie întotdeauna. Ființa umană subzistă prin compromisi zilnice, se târăște din momentul nașterii spre cel al morții printr-un tunel plin de murdării. Dar există și excepții. Tocmai aceste, puține, excepții răscumpără fragilitatea noastră comună. *Secundo*: autori integri, virili, *entrepreneurs de démolitions*, precum Barbey și Léon Bloy, *evoluează* în percepția generațiilor de cititori. După o sută și ceva de ani, textele lor nu mai au un impact direct (țintele s-au făcut oale și ulcele), ele și-au pierdut efectul demolator, devenind exerciții de stil, într-un registru aproape anistoric. Dacă s-ar întâmpla ca strănepoții celor încondeiați să citească o pagină cu vitriol la adresa străbunicilor lor, ei nu s-ar simți deloc jigniți, ci, foarte probabil, s-ar amuza. A dispărut șarja pasională. A rămas doar literatura. Un scriitor autentic, nearivist iese mai devreme sau mai târziu la suprafață, se impune, chiar dacă n-a cedat compromisurilor. Sau poate tocmai de aceea: pentru că nu a cedat. *Ergo*: trebuie scris, murit, așteptat.

4

Mai bine „smintit”, „imposibil”, „asocial” decât comunisto-socialisto-democrato-intelectual. Cum ne așternem pe lumea aceasta așa vom dormi pe lumea cealaltă.

5

Prostia și lașitatea au devenit, astăzi, cu atât mai periculoase cu cât au protecția Legii. Taxarea unui prost drept prost, cu sens obiectiv din dicționar, poate atrage consecințe penale. Prostul nu mai poate fi numit ceea ce este și nu mai poate fi tratat ca atare (în sens moral și terapeutic), căci are dreptul să te dea în judecată pentru „calomnie”. La fel stau lucrurile și în cazul prostituției. Femeia-curvă are toate drepturile și nicio îndatorire. Având toate drepturile, nu are nici rușine, nici remușcare. Legea și avocatul au înlocuit ierarhia bunului-simț. Isus răstignit zilnic în officinele proxeneților de stat, infailibili.

6

Paradisul e atunci când ești umilit și trădat de cei pe care-i iubești. Atunci când, în loc de sărutare, primești un șut conform Codului penal. Atunci când ești călcat în picioare și te rogi în pustiu. Paradisul e Gică Facebook și Instanța Nimeni. Paradisul e zgârietura îngerului orb, cu gheare. Paradisul nu e decât masca Infernului. Peștera lui Platon în care ai coborât, ca să aduci lumină, și din care ai fost expulzat ca un intrus nociv. Paradisul e măciuca în moalele capului și atât.

7

Imbecilii trebuie puși la punct în regim de urgență. Altfel capătă încredere, se emancipează, te calcă în

picioare și nu e nimic mai jenant, mai umilitor și mai... stupid, la urma urmei, decât să fii călcat în picioare de un imbecil.

Dino Buzzati! De câte ori am vizitat Milano l-am vizitat prin ochii personajelor sale. Oraș burghez, tern, marcat de nonstilul burgheziei ariviste. Buzzati n-ar fi putut trăi în altă parte. Nu-l înțelegi cu adevărat decât respirând aerul cleios din Milano. Așa cum pe Flaubert și Maupassant nu-i înțelegi cu adevărat dacă nu ai pus niciodată piciorul într-un oraș normand (sigiliu al Provinciei). Revenind la Buzzati, formidabilă povestirea în care un scriitor, pentru a nu stârni gelozia colegilor de breaslă, publică intenționat cărți proaste, după ce-a atins zenitul carierei. Criticii și cititorii îl batjocoresc, toți ceilalți scriitori sunt mulțumiți. Au scăpat de coșmarul propriei mediocrități. Pot continua să publice maculatură, din moment ce însuși „geniul” a decăzut la nivelul lor, ba chiar mai jos. Dar tâlcul vine la final. În testament, scriitorul dezvăluie că, pe lângă fleacurile publicate antum, pe ascuns și-a redactat și *opera magna*, în douăsprezece tomuri. Moștenitorii deschid seiful indicat unde, într-adevăr, se află douăsprezece fascicule groase. Deschizându-le însă ei nu găsesc decât sute de foi albe, pe care *nu e scris niciun cuvânt*. Gradul infinit al scriiturii: albul maculat de alb.